

Arrest

nr. 182 489 van 20 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 september 2015 België is binnengekomen, diende op 7 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 augustus 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/10/2015
Overdracht CGVS: 09/02/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 27 juni 2016 van 09u06 u tot 12u50, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Vanessa Hermans, loco Sylvie Mocholt, was op het gehoor aanwezig van 9u36 tot 12u50.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakse staatsburger en een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Samawah (provincie Al Muthanna) op 1 juli 1986. U heeft heel uw leven in Samawah in de wijk Al Garbi gewoond, met uitzondering van de periode tussen 2006 en 2009, waarin u bij verschillende ooms verbleef. In 2010 werkte u in de winkel van uw vader waar elektronische apparaten werden verkocht. In 2011 bent u getrouwd en kort daarna begon u met een eigen winkel van kinderkleren. U heeft twee dochters die geboren zijn in 2012 en 2014.

In 2004 hielp u gedurende ongeveer twee maanden uw oom die een bedrijf had dat onder meer voedingsproducten vervoerde en in dit kader leverde uw oom voedingsproducten aan de Nederlandse coalitietroepen. In die periode kreeg u te horen van mensen uit de buurt dat de wijkverantwoordelijke H. R., lid van het Mehdileger en ook een ver familielid van u, had gezegd dat u beter zou stoppen met dit werk. Toen u op 2 april van dat jaar aan het rijden was met een koelwagen voor voedsel van het bedrijf, kwam die wagen tot ontploffing. U raakte hierbij ernstig gewond en had de volgende jaren intensieve verzorging nodig. Op het moment dat de politie u in het ziekenhuis ondervroeg over de gebeurtenissen zag u dat de eerder vermelde H. R. zich wat verderop ophield, in het bijzijn van andere soldaten van het Mehdileger, namelijk M. B., en uw neven M. H. en A. H. U besloot te politie niets te melden over uw vermoeden dat zij achter de ontploffing zaten.

Rond juni of juli 2015 kwamen twee onbekenden uw winkel binnen, terwijl uw neven A. en M. H. buiten stonden te wachten. Zij vroegen u om hen geld te geven als donatie aan Hashd Al Shaabi, of nog de Popular Mobilization Forces. U stond het bedrag af dat zich in de kassa bevond. Dit scenario herhaalde zich meerdere keren tot ze een laatste keer langskwamen, ongeveer begin september 2015. U zei hen dat u geen geld meer had en dat u hen niets meer kon geven. Daarop zeiden ze dat dat impliceerde dat u mee moest gaan vechten met Hashd Al Shaabi en dat ze u de volgende week zouden komen ophalen. U besprak een en ander met uw vrouw en besloot daarop Irak te verlaten.

Op 10 september 2015 verliet u Irak vanuit Najaf met een vlucht naar Istanbul. Een kleine week later lukte het u om een Grieks eiland en vervolgens het Griekse vasteland te bereiken. Van hieruit reisde u verder door verschillende landen, waarna u uiteindelijk op 30 september België bereikte. Op 7 oktober diende u dan een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en uw dochters, een medisch attest uit 2004, foto's van uw ziekenhuisopname, en documenten over uw medische opvolging in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Samawah vervolging vreesde van militieleden van Hashd Al Shaabi die het op u gemunt hadden sinds uw indirecte medewerking met de Nederlandse troepen in 2004 en die u vervolgens afpersten in 2015 en bovendien eisten dat u de milities van Hashd Al Shaabi aan het front zou gaan vervoegen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat een eenmalige weigering van het betalen van contributies voor Hashd Al Shaabi zou geleid hebben tot gedwongen rekrutering, aangezien de toevlucht door sjiitische militieleden tot dit soort gedwongen rekrutering geenszins blijkt te stroken met de beschikbare informatie over de door hen gehanteerde rekruteringsstrategieën. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 12 juli 2016) blijkt namelijk dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Bovendien is er sprake van logistieke problemen, waardoor men er amper in slaagt om de toestroom aan vrijwillige strijders te beheren. De geraadpleegde bronnen zijn dan ook eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Het CGVS kan dan ook niet overtuigd worden dat in uw geval de militieleden u onder

dwang zouden willen rekruteren als straf voor uw eenmalige weigering om financiële steun te bieden (CGVS Gehoorverslag, p. 17: "Het is gewoon omdat ik weigerde geld te geven aan hen"). Wanneer u erop werd gewezen tijdens uw interview op het CGVS dat het bijzonder vreemd is dat ze juist u als strijdkracht zouden willen, wetende dat er veel strijdkrachten zich vrijwillig aanbieden, wees u op het feit dat u al sinds 2004 door hen zou geviseerd zijn (CGVS Gehoorverslag, p. 16: "Ja maar, het is waar, ik was persoonlijk geviseerd al door hun van 2004. Ze wilden me persoonlijk als doel gezien"). Dit is echter hoe dan ook geen afdoende verklaring: gezien de eerder beschreven problemen, is het in geen geval aannemelijk dat ze iemand zouden werven die ze viseren, die ook kennelijk niet gemotiveerd is en in wie ze derhalve geen enkel vertrouwen stellen. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat de militieleden ermee gedreigd hebben u onder dwang mee te nemen om hen te vervoegen in de strijd tegen Da'esh.

Het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan de gedwongen rekrutering door leden van Hashd Al Shabi, tast ook de geloofwaardigheid aan van de feiten waaruit deze rekrutering zou zijn voortgevloeid, namelijk de afpersing waaraan u zou zijn blootgesteld in uw winkel. Deze twijfels worden nog versterkt doordat uw verklaringen hierrond een inconsistentie en aantal vaagheden bevatten.

Zo zijn met name uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop dit plaatsvond weinig samenhangend. Volgens uw verklaringen werd u benaderd twee tot drie maanden voor u Irak verliet, dus in juni of juli van 2015. U haalde hierbij aan dat dat "vanaf het begin van de oprichting van Hashd Al Shaabi" was (CGVS, Gehoorverslag p. 14). Het is ook op dat moment, na de oprichting van Hashd Al Shaabi, dat u de terugkomst van uw neven uit Iran situeerde (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Uit bronnen blijkt echter dat de oprichting van Hashd Al Shaabi in juni 2014 al plaatsvond, dus maar liefst een jaar voordat u door uw belagers benaderd werd (zie COI Focus Irak Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 12 juli 2016). Men zou nochtans verwachten dat de oprichting van Hashd Al Shaabi vanaf het begin uw volle aandacht heeft getrokken. Niet alleen gaat het om een gebeurtenis die ongetwijfeld druk werd becommentarieerd in Irak, maar bovendien werd de oprichting van bij het begin door Iran gesteund, de plaats waar de belagers die u vreesde zich op dat moment bevonden. Dat u de gebeurtenissen van de oprichting van Hashd Al Shaabi, van de terugkeer van uw belagers uit Iran en het moment waarop u door hen benaderd werd, niet correct tegenover elkaar kunt situeren, is dan ook op zijn minst opmerkelijk en doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Het is verder opvallend dat u vaag blijft over het aantal keren dat uw belagers langskwamen en het bedrag dat ze van u eisten. Wanneer u naar het precieze aantal keren dat ze langskwamen werd gevraagd, gaf u aan dat het "om drie of vier keer" ging (CGVS Gehoorverslag, p. 15: "Ik weet niet of dat drie of vier keer was, want de laatste keer was het een soort ruzie.") Wanneer werd gevraagd naar het bedrag dat u hen bij hun tweede bezoek gaf, antwoordde u louter dat het "waarschijnlijk" een groot bedrag was (CGVS Gehoorverslag, p. 15). U houdt zich met andere woorden opvallend op de vlakke, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bezoeken verder ondergraaft.

Los van bovenstaande, moet nog toegevoegd worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in 2015 nog een vrees diende te koesteren of vervolgd zou zijn omwille van uw medewerking met uw oom die diensten verleende aan de Nederlandse coalitietroepen in 2004. U heeft geen objectieve elementen aangereikt die uw bewering dat de militieleden u na al die jaren in dit verband viseerden, kunnen ondersteunen. Wanneer u gevraagd werd waarop u zich baseerde om te stellen dat ment het op u gemunt zouden hebben omwille van gebeurtenissen in 2004, kon u enkel aanhalen dat u door hen bedreigd werd in 2004 en dat dit weer het geval zou zijn geweest in 2015 (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Dat u in 2015 opnieuw door hen, overigens familieleden van u, benaderd zou zijn met de vraag om Hashd al Shaabi financieel te steunen en zich bij de strijdkrachten te voegen, is echter geenszins een duidelijke aanwijzing dat dit met feiten uit 2004 te maken heeft. Wanneer hierover verder wordt doorgevraagd, haalde u enkel nog aan dat u zich baseerde op het feit dat ze aanwezig waren (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Verder in het gesprek, geraakte u ook weer niet verder dan: Vanaf 2004 houden zij mij in de gaten. Zij bekijken mij persoonlijk. Daarom hebben zij zoveel druk op mij gelegd. (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Hierbij komt nog dat u bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegde met betrekking tot het feit dat het bij de ontploffing van de koelwagen van 2004 daadwerkelijk om een tegen u gerichte aanslag ging. Het medische document dat u hieromtrent neerlegde, vermeldt immers enkel een ontploffing en "het bewerken van een aanslag op een auto", maar biedt verder geen uitsluitsel over de precieze omstandigheden waarin u uw verwondingen had opgelopen. Op dezelfde manier kan uit de foto's van de ziekenhuisopname in 2004 en de documenten over uw medische opvolging in België, enkel worden afgeleid dat u slachtoffer werd van een ontploffing met ernstige en langdurige gevolgen, maar niet dat dit gebeurde tijdens een tegen u gerichte aanval. Wat er ook van zij, u heeft geenszins kunnen aantonen dat u een actuele vrees dient te koesteren ten gevolge van de door u omschreven gebeurtenissen uit 2004.

Op basis van alle bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen geloof meer kan worden gehecht. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Een aantal documenten (een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en uw dochter) kunnen uw identiteit en die van uw gezin staven, maar die staat hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie al- Muthanna te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de

provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert vier middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- ☐ Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- ☐ Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève;
- ☐ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- ☐ Schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

Hij bespreekt de definitie van het begrip vluchteling en past de elementen ervan toe. Hij meent een gegronde vrees voor vervolging te hebben en stelt dat de Commissaris-generaal uitgaat van de verkeerde veronderstellingen. Hij licht toe als volgt:

“- Gedwongen rekrutering

Verweerster baseert zich in de bestreden beslissing op de Cedoca COI Focus van 5 februari 2016 over de Rekrutering door de Popular Mobilization Forces.

Uit deze COI stelt dat de sjitische milities, waaronder het Mehdi-leger, die na de algemene oproep door ayatollah al-Sistani samen het leeuwendeel van Al Hashd al-Shaabi (Popular Mobilisation Forces) gingen vormen, in geen enkele omstandigheid gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering.

Verzoeker volhardt in zijn gedetailleerde verklaringen die hij aflegde tijdens zijn verhoor

Verzoeker gaf tijdens zijn asielrelaas zelf ook aan dat gedwongen rekrutering zeker niet de norm was:

“Ja, maar, het is waar, ik was persoonlijk gevisieerd al door hun van 2004. Ze wilden me persoonlijk als doel gezien.”

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 27 juni 2016, pagina 16)

Verzoeker werd afgeperst door zijn neven Mohammed Hussein, Ahmed Hussein en zijn stamleden Hussein Rafed en Mohammed Bassem. Toen verzoeker aangaf niet langer te kunnen betalen dreigden zij er mee om hem te verplichten om mee te vechten tegen IS bij de Popular Mobilization Forces. Dit is een bijzonder serieuze bedreiging voor verzoeker die eerder in een aanslag al ernstig gewond raakte en inmiddels vader is van twee kinderen.

Deze familieleden van verzoeker zijn actief bij de ‘Peace Companies’, zoals het Mehdi-leger sinds zijn heroprichting heet (al wordt in de volksmond nog steeds vooral over het Mehdi-leger gesproken.).

Verweerster serveert het vluchtrelaas van verzoeker af als ongeloofwaardig en dit bijna louter en alleen op basis van de algemene informatie dat er onder normale omstandigheden geen gedwongen rekrutering zou plaatsvinden.

Verweerster gaat hierbij echter volledig voorbij aan de realiteit waarbinnen deze milities, of op zijn minst militieleden onder de vlag van hun militie, zich vaak niet anders gedragen dan criminele organisaties of ordinaire maffiosi. Een realiteit die Cedoca zelf heeft erkend in haar COI-focus over Bagdad:

Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad. (...) Volgens een gezaghebbende medewerker binnen een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken.

(stuk 32, CEDOCA, COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, 23 juni 2016, pagina 11 - 12)

Er zijn geen aanwijzingen waarom deze militieleden zich elders in Irak anders zouden gedragen.

Deze milities bezondigen zich volop aan afpersingen, ontvoeringen, roofmoorden, iets wat door verweerster nog in geen enkele beslissing werd ontkend.

“Ik weet het niet. Ze zijn crimineel. Ik weet niet waar ze me naar toe willen brengen. Ze hebben gezegd dat i tegen Da'esh moest gaan vechten.”

(Administratief dossier van verweerster, Gehoor CGVS 27 juni 2016, p. 15)

In huidige bestreden beslissing laat verweerster echter na om de bedreiging waar verzoeker aan werd blootgesteld binnen deze gekende praktijken te kaderen. Nochtans is zijn relaas in deze context wel degelijk coherent en geloofwaardig.

De familieleden van verzoeker, onder leiding van Hussein Rafad, keerden terug naar Irak in het kielzog van de herinrichting van het Mehdi-leger (de Peace-Companies) uit ballingschap in Iran.¹

Verzoeker blijkt op dat ogenblik een makkelijk slachtoffer om misbruik van te maken en af te persen.

In de eerste plaats wisten zijn belagers dat verzoeker in het verleden heeft samengewerkt met de geallieerde strijdkrachten. Binnen hun denkkader is dit meer dan voldoende verantwoording om achter hem aan te gaan. Belangrijker nog is echter dat verzoeker al in 2004 heeft aangetoond dat hij zich niet tot de politie durft te wenden in geval van problemen:

“De politie is bij mij gekomen in het ziekenhuis. Om vragen te stellen over wat ere gebeurd was en of ik vijanden had en met iemand gevochten en wat de oorzaak zou kunnen zijn. Ik heb gezegd dat ik niets wist want die mensen waren ook in het ziekenhuis aanwezig.”

(Administratief dossier van verweerster, Gehoor CGVS 27 juni 2016, p. 12)

Dat verzoeker tot dezelfde stam behoorde als zijn afpersers was eveneens een voordeel voor hen. Binnen zijn familie had iedereen schrik van hen en door binnen de eigen stam te blijven vermeden ze natuurlijk een stammenconflict.

Hoe staat de rest van uw familie tegenover de activiteiten van uw twee neven bij Al Mehdi?

Ze durven er niet tegen te spreken.

De vader van uw twee neven, ook een broer van uw vader, wat vindt hij van het lidmaatschap van zijn zonen?

Hij durft niet te veel spreken tegen hen.

(Administratief dossier van verweerster, Gehoor CGVS 27 juni 2016, p. 12)

Tenslotte was er de opportuniteit om verzoeker geld afhandig te maken. Verzoeker verdiende zijn geld als winkeleigenaar en had dus dagelijks geld in de kassa.

Verweerster gaat uit van de verkeerde benadering, wanneer ze stelt dat verzoeker een ongeloofwaardig slachtoffer is voor rekrutering. Verzoeker was daarentegen een uiterst geloofwaardig slachtoffer om te worden afgeperst en de bedreiging dat hij zou gedwongen worden te gaan vechten moet, gezien zijn vrij kwetsbare profiel, uiterst doeltreffend zijn geweest.

Daarnaast haalt verweerster nog een aantal vaagheden aan, die echter niet kunnen overtuigen om als basis te dienen om het volledige relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen. Bovendien wenst verzoeker hierover duidelijkheid te scheppen. Tot driemaal toe kwamen zijn belagers bij hem in de winkel langs, de vierde keer was hij al vertrokken. Daarnaast wenst verzoeker in verband met de bedragen te benadrukken dat het steeds ging om de volledige inhoud van de kassa. Hierover heeft verzoeker wel degelijk verduidelijking geboden. Zo ging het de tweede maal over merkelijk meer geld aangezien hij tijdens de Ramadan-maand goed verkocht. Een heel precies bedrag wou/kon hij er echter niet op plakken. Hij had zijn inkomsten immers nog niet geteld (Administratief dossier van verweerster, Gehoor CGVS 27 juni 2016, p. 15).

Verzoeker heeft ook alles behalve een intellectueel profiel. Hij is een commerçant, een plantrekker, maar de politiek of het nieuws volgt hij absoluut niet op de voet. Het klopt dat hij de oprichting van de Popular Mobilization Forces verkeerd inschatte, maar gezien zijn profiel kan dit toch onmogelijk beschouwd worden als een onomkeerbare aantasting van zijn algemene geloofwaardigheid.

De veralgemening die in de COI naar voor geschoven wordt gaat in die zin maar moeilijk op ten aanzien van verzoeker die zich wel degelijk in een bijzonder situatie bevond. Dat verweerster zich in de bestreden beslissing grotendeels beperkt tot de statistieken uit deze COI, betekent dan ook een inbreuk op haar verplichting om elk dossier op zijn individuele merites te beoordelen.

- Extra bewijsstukken

In het kader van dit verzoekschrift wenst verzoeker nog een aantal stukken toe te voegen.

Het betreft:

- stuk 33: Politieklacht;

na het vertrek van verzoeker zijn zijn belagers nog een vierde keer gekomen. De vader van verzoeker heeft naar aanleiding hiervan een klacht neergelegd

- stuk:34: Dreigbrief vanwege de Peace Companies;

Verzoeker wordt in deze brief bedreigd met de dood omdat hij hun instructies niet heeft opgevolgd.

Verzoeker ontving deze stukken pas zeer recent en wacht nu op de originelen. Verzoeker zal deze, met beëdigde vertaling, zo spoedig mogelijk aan Uw Raad bezorgen.

Het betreft verder:

- stuk 35: cd-rom;

Op deze cd-rom is een toespraak terug te vinden van Iraaks eerste minister Haider Al Abadi. Hierin waarschuwt hij voor het feit dat de PMU uit honderden deelgroeperingen en splintergroepen bestaat, die moeilijk te controleren zijn."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij verwijst naar de toelichting bij het eerste middel en betoogt dat indien geoordeeld wordt dat hij op loutere criminele redenen een vrees zou koesteren, hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet dient te worden toegekend.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker stelt dat hij een logisch en samenhangend asielrelaas heeft gebracht, waarbij de Commissaris-generaal onvoldoende zwaarwichtige interne tegenstrijdigheden heeft gevonden en zich voor het merendeel heeft beperkt tot het aftoetsen van het asielrelaas aan een algemeen rapport omtrent de gedwongen rekrutering door Popular Mobilisations Units (PMU). Verzoeker wijst erop dat deze werkwijze sterk wordt bekritiseerd door UNHCR en EAC en meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

- Verzoeker voert in een vierde middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“□ Schending van artikel 48/4 §2, b en/of c van de Vreemdelingenwet;

□ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Hij betoogt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Irak, meer bepaald uit de stad Samawah. De Commissaris-generaal houdt onvoldoende rekening met de aanwezige objectieve informatie die aantoonde dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is.

Verzoeker merkt op dat rekening werd gehouden met de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, maar toch stelt de Commissaris-generaal dat er aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Het UNHCR labelt het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse veiligheidskrachten (ISF) en Koerdische strijders (Peshmerga) aan de ene kant en de Islamitische Staat (IS) en gewapende groeperingen aan de andere. Het UNHCR roept dan ook op om personen afkomstig uit Irak niet gedwongen terug te sturen, totdat de veiligheids- en mensenrechtensituatie tastbaar is verbeterd. Ook zouden de meeste Irakezen in aanmerking moeten komen voor bescherming (verzoekschrift, stuk 3). Bijgevolg kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht (verzoekschrift, stuk 4).

Met staving van stukken toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 5-26, 28-32 en 37), stelt verzoeker dat het geweld in Irak op dit ogenblik danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dit geldt voor gans Irak en dus ook voor het zuiden. Verzoeker is afkomstig van Samawah, waar de veiligheidssituatie uiterst precair blijft. Naarmate IS in het noorden teruggedrongen wordt, beroept het zich op grote en bloedige aanslagen in het sjiiitische zuiden om de druk op haar posities te verlichten. De escalatie van het geweld is slechts een kwestie van tijd en Samawah ligt zeker niet buiten het bereik van IS. De veiligheidssituatie in het zuiden van Irak gaat bijgevolg steeds meer achteruit. De gewapende conflicten in het begin van 2014 joegen honderdduizenden mensen van de steden Fallujah en Ramadi naar andere provincies. Hierdoor worden andere provincies in het zuiden van Irak en zo ook de provincie Al Muthama overspoeld met Internally Displaced Persons (IDP's). Tegen het eind van de zomer 2014, toen ISIS het district van Mosul en Sinjar overnam, liep het aantal IDP's op tot 1,7 miljoen mensen. Vandaag leven er 3,2 miljoen IDP's in Irak, waarvan er 2,3 miljoen in Centraal en Zuid-Irak wonen. Uiteraard heeft het gewapend conflict ook humanitaire gevolgen, en niet op zijn minst in Zuid-Irak. Ook met deze omstandigheden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling in het kader van het subsidiaire beschermingsstatuut. Uitgedrukt in percentages valt op dat de grote hoeveelheid aan opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats zijn. Er zijn geen goede levensomstandigheden en de toegang tot gezondheidszorg is er extreem laag. Zo blijkt uit objectieve informatie eveneens dat IS de controle heeft over de watertoevoer in de zuidelijke provincies. Gelet op de extreme temperaturen en de droogte dreigt een enorme humanitaire crisis in de zuidelijke provincies.

De nood aan het verlenen van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de te nemen beslissing. De veiligheidssituatie in geheel Irak is zodanig slecht en volatiel dat elke beslissing die wordt genomen door verweerster dient te worden gebaseerd op zeer actuele informatie (RvV 18 juni 2013, nr. 105 225 en RvV 27 december 2013, nr. 116 432). Verzoeker benadrukt dat de gevoegde COI Focus in het administratieve dossier dateert van december 2015. Er dient opgemerkt te worden dat we ondertussen reeds augustus 2016 zijn. Bezwaarlijk kan de gevoegde informatie nog actueel worden genoemd. Verzoeker verwijst in deze instantie ook naar recente rechtspraak van de Raad (RvV 23 februari 2016, nr. 162 548). Het geciteerde arrest had eveneens betrekking op een asielzoeker die, zoals verzoeker afkomstig was uit Zuid-Irak (Kerbala). De toegevoegde informatie door de Commissaris-generaal is niet meer actueel. De huidige toestand in Irak is in die mate slecht dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit blijkt eveneens uit de hierboven geciteerde objectieve informatie.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Irak overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. De interpretatie van de Commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt en focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Commissaris-generaal verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van een schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Aan verzoeker dient dan ook de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- UNHCR's "*Position on returns to Iraq*" van 27 oktober 2014 (stuk 3)
- een arrest van de Raad (stuk 4)
- algemene informatie over de situatie in (Zuid-)Irak (stuk 5-32 en 37)
- een politieklacht (stuk 33)
- een dreigbrief (stuk 34)
- een CD-rom met een toespraak van premier Al-Abadi (stuk 35)
- artikel "*Iraq integrating controversial Shia militias into official armed forces*" van The New Arab van 29 juli (stuk 36)
- UNHCR's "*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*" van mei 2013 (stuk 38).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 januari 2017 voegt de Commissaris-generaal volgende documenten:

- COI Focus "*Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer.*" van Cedoca van 12 juli 2016 (stuk 1)
- UNHCR's "*Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 10 januari 2017 voegt verzoeker de vertaling van de stukken 33 en 34 van het verzoekschrift ter ondersteuning van zijn beroep:

- Politieklacht van 27 augustus 2016 (stuk 39)
- Dreigbrief van PMU van 23 augustus 2016 (stuk 40).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoekers stelling dat hij reeds in 2004 persoonlijk werd geviseerd en dat hij daarom gedwongen werd in 2015 om mee te gaan vechten met de PMU, is ongeloofwaardig. In 2004 beweert verzoeker dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van een aanslag, waarvan hij stelt dat hij als gevolg hiervan tot op vandaag nog ondraaglijke pijnen verduurt (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker die de sjiitische militieleden verantwoordelijk acht voor de voorgehouden aanslag in 2004, wordt verplicht door die militieleden, waartoe ook zijn vier neven behoren, om mee te gaan vechten tegen IS. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij in 2015 door zijn vier neven (twee directe en twee stamleden) werd afgeperst en gedwongen om mee te gaan vechten, strookt ook niet met zijn verklaringen over wie bij hem in de winkel is geweest, afgelegd tijdens het CGVS-interview. Gevraagd om zijn asielrelaas zo volledig en concreet mogelijk te vertellen, verklaart verzoeker over de afpersing en gedwongen rekrutering als volgt: "*In 2015 kwamen deze neven waarover ik het zonet had die kwamen naar mijn zaak. Ze zijn leden van het Al Mehdi-leger. Ze vroegen om contributies of bijdragen voor Hashd Al Shaabi. Ik kon er niks op tegen zeggen. Ze namen het geld van bij mij. Dan kwamen ze op een dag om geld te vragen.*"

Ik heb gezegd dat de markt dood is en dat ik geen geld meer had om te doneren. Ze hebben gezegd: "Ok, dan moet je klaar zijn. Volgende week ga je met ons mee naar Hashd Al Shaabi"." (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Wanneer verzoeker wordt gevraagd om te vertellen over wie de eerste keer bij hem is langs geweest blijkt het om drie personen te gaan, waarbij de twee directe neven M. en A. aanwezig waren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Toen ze opnieuw zijn gekomen om een bijdrage te vragen verklaarde verzoeker dat hij de aanwezige personen niet kende en dat ze opnieuw met drie waren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Hij verklaarde verder ook dat hij niet weet of ze nu drie of vier keer zijn langs geweest voor zijn vertrek, maar verzoeker stelt opnieuw dat hij de personen niet kende wanneer deze de laatste keer zijn langs gekomen en hem hebben gezegd dat hij verplicht zal worden om mee te gaan (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15). Verzoeker die in wezen louter volhardt in zijn verklaringen, kan dan ook niet worden bijgetreden dat zijn asielrelaas wordt afgedaan bijna louter en alleen op basis van de objectieve informatie dat er onder normale omstandigheden geen gedwongen rekrutering zou plaatsvinden (Landeninformatie, stuk 13, nr. 4). Verzoeker betoogt wel dat hij een makkelijk slachtoffer zou zijn om misbruik van te maken en af te persen, maar dit doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, noch aan de motivering in de bestreden beslissing op dit punt: *"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat een eenmalige weigering van het betalen van contributies voor Hashd Al Shaabi zou geleid hebben tot gedwongen rekrutering, aangezien de toevlucht door sjitische militieleden tot dit soort gedwongen rekrutering geenszins blijkt te stroken met de beschikbare informatie over de door hen gehanteerde rekruteringsstrategieën. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 12 juli 2016) blijkt namelijk dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Bovendien is er sprake van logistieke problemen, waardoor men er amper in slaagt om de toestroom aan vrijwillige strijders te beheren. De geraadpleegde bronnen zijn dan ook eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Het CGVS kan dan ook niet overtuigd worden dat in uw geval de militieleden u onder dwang zouden willen rekruteren als straf voor uw eenmalige weigering om financiële steun te bieden (CGVS Gehoorverslag, p. 17: "Het is gewoon omdat ik weigerde geld te geven aan hen"). Wanneer u erop werd gewezen tijdens uw interview op het CGVS dat het bijzonder vreemd is dat ze juist u als strijdkracht zouden willen, wetende dat er veel strijdkrachten zich vrijwillig aanbieden, wees u op het feit dat u al sinds 2004 door hen zou geviseerd zijn (CGVS Gehoorverslag, p. 16: "Ja maar, het is waar, ik was persoonlijk geviseerd al door hun van 2004. Ze wilden me persoonlijk als doel gezien"). Dit is echter hoe dan ook geen afdoende verklaring: gezien de eerder beschreven problemen, is het in geen geval aannemelijk dat ze iemand zouden werven die ze viseren, die ook kennelijk niet gemotiveerd is en in wie ze derhalve geen enkel vertrouwen stellen. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat de militieleden ermee gedreigd hebben u onder dwang mee te nemen om hen te vervoegen in de strijd tegen Da'esh.*

Het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan de gedwongen rekrutering door leden van Hashd Al Shabi, tast ook de geloofwaardigheid aan van de feiten waaruit deze rekrutering zou zijn voortgevloeid, namelijk de afpersing waaraan u zou zijn blootgesteld in uw winkel. Deze twijfels worden nog versterkt doordat uw verklaringen hierrond een inconsistentie en aantal vaagheden bevatten.

Zo zijn met name uw verklaringen met betrekking tot het moment waarop dit plaatsvond weinig samenhangend. Volgens uw verklaringen werd u benaderd twee tot drie maanden voor u Irak verliet, dus in juni of juli van 2015. U haalde hierbij aan dat dat "vanaf het begin van de oprichting van Hashd Al Shaabi" was (CGVS, Gehoorverslag p. 14). Het is ook op dat moment, na de oprichting van Hashd Al Shaabi, dat u de terugkomst van uw neven uit Iran situeerde (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Uit bronnen blijkt echter dat de oprichting van Hashd Al Shaabi in juni 2014 al plaatsvond, dus maar liefst een jaar voordat u door uw belagers benaderd werd (zie COI Focus Irak Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 12 juli 2016). Men zou nochtans verwachten dat de oprichting van Hashd Al Shaabi vanaf het begin uw volle aandacht heeft getrokken. Niet alleen gaat het om een gebeurtenis die ongetwijfeld druk werd becommentarieerd in Irak, maar bovendien werd de oprichting van bij het begin door Iran gesteund, de plaats waar de belagers die u vreesde zich op dat moment bevonden. Dat u de gebeurtenissen van de oprichting van Hashd Al Shaabi, van de terugkeer van uw belagers uit Iran en het moment waarop u door hen benaderd werd, niet correct tegenover elkaar kunt situeren, is dan ook op zijn minst opmerkelijk en doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Het is verder opvallend dat u vaag blijft over het aantal keren dat uw belagers langskwamen en het bedrag dat ze van u eisten.

Wanneer u naar het precieze aantal keren dat ze langskwamen werd gevraagd, gaf u aan dat het "om drie of vier keer" ging (CGVS Gehoorverslag, p. 15: "Ik weet niet of dat drie of vier keer was, want de laatste keer was het een soort ruzie.") Wanneer werd gevraagd naar het bedrag dat u hen bij hun tweede bezoek gaf, antwoordde u louter dat het "waarschijnlijk" een groot bedrag was (CGVS Gehoorverslag, p. 15). U houdt zich met andere woorden opvallend op de vlakte, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bezoeken verder ondergraaft."

Verzoeker kan overigens niet worden bijgetreden dat zijn profiel als handelaar een voldoende verschoning is voor zijn verkeerde inschatting van de oprichting van PMU in 2015, aangezien het niet aannemelijk kan worden geacht dat verzoeker dit in zijn hoedanigheid van handelaar op de overdekte markt in Masawah niet zou hebben gehoord in 2014. Zijn voorgehouden vrij kwetsbare profiel wordt verder ook niet concreet toegelicht.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Hij beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, over.

Waar verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 10 januari 2017 ingaat op bijkomende bewijsstukken, merkt de Raad op dat de politieklacht en de dreigbrief kaderen in ongeloofwaardige verklaringen. De voorgelegde documenten, die slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben wanneer deze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, veranderen bijgevolg niets aan de bovenstaande vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Daarenboven is het volstrekt ongeloofwaardig dat de milities op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen, bijna een jaar nadat verzoeker Irak zou hebben verlaten, een vierde keer naar verzoeker zijn komen zoeken in het ouderlijk huis. Hierbij merkt de Raad ook op dat verzoeker heeft verklaard dat hij zijn gezin bij zijn schoonouders had ondergebracht in Al Eskan in Semawah (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5). Deze politieklacht blijkt overigens te zijn opgesteld in Nieuw Bagdad, terwijl verzoeker afkomstig is uit Semawah. De dreigbrief, die werd gedateerd op 23 augustus 2016, is inhoudelijk inconsistent met verzoekers asielrelaas. Er wordt immers geëist dat verzoeker de wijk moet verlaten, terwijl verzoeker zelf verklaart dat hij in september 2015 uit Irak zou zijn vertrokken. De verwijzing naar een toespraak van premier Al-Abadi betreft louter algemene informatie, die geenszins aantoon dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in mensonterende omstandigheden terecht zou komen. Uit de informatie die hij in dit kader aanbrengt kan namelijk geenszins worden afgeleid dat de humanitaire situatie aldaar dermate ernstig zou zijn dat een loutere aanwezigheid in deze regio met zich zou brengen dat hij er in een onleefbare situatie terecht zou komen. Verzoeker toont bovendien geenszins concreet aan in welke omstandigheden hij terecht zou komen in zulke situatie. In dit kader dient daarenboven te worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in Zuid-Irak beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk en aldaar aldus de nodige opvang en ondersteuning kan genieten (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3-5, 7).

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier blijkt bovendien duidelijk dat de situatie in Samawah in de provincie Al Muthanna, de regio van herkomst van verzoeker in het zuiden van Irak, hoegenaamd niet kan worden beschouwd als een situatie waarin artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekers regio van herkomst in Zuid-Irak onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie in deze regio niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie al-Muthanna, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2 en 3) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat Islamitische Staat (IS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en PMU enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen.

Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

De door Commissaris-generaal neergelegde informatie (aanvullende nota van 5 januari 2017, stuk 1 en 2) bevestigt de omstandige motivering die in de bestreden beslissing is opgenomen inzake de (veiligheids)situatie in verzoekers regio van herkomst in Zuid-Irak. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Tevens blijkt uit de informatie dat voormelde regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt.

Gelet op het voormelde bestaan in verzoekers hoofde geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP